

Անդ ամբառնոյ Որտաշատ պարըսպափակ ամրաբերդ,
 Զոր լիւր անուն յորը յորջեաց արքայ զքաղաքն իւրակերտ.
 Արի արանց գումարու պըսակաղարդ նա պանծայ,
 Զառաքինիս դասելով 'ի վեր կամարն աստեղեայ:
 Բարենըշան 'ի նոսին պայծառանայր եւ եկտոր.

Այլ ոչ ծերոյն ընծայեալ սա Պոխամու զաւակ նոր:
 Բաղդ յեղյեղուկ՝ հոյակապ ըզսա յաշխարհ համորէն
 եւ ուղղութիւնք վեհք՝ ըզսա հաճոյ առ Տէրն առաղրեն.
 Սա սիրեցեալ 'ի մեծին Տիրոջնայ պերճ ապարան,
 Գաղաքացեացն հրսկէր, կայր սուր եւ ասպար առ զըրան.
 Յառաջադէմ 'ի զէնս գոռ՝ մարդէր փաղանգ խաղմարար:
 Այսքան նա մեծ էր գործովք և այսքան վեհ 'ի հանճար:
 Զառուծ նեմեան ընկապճել՝ բաւէր բաղկզն ուժաւոր,
 նա եւ զեզինս կողքեցիս վարեղ 'ի լուծ եւ յարօր.
 Կամըջապահ կայր արդեօք սա զդէմ Տուսկեան հրոսակին,
 Ոչ ինչ յալեաց զանգիտեալ յորձանահոս վըտակին:

Բազում անգամ ահաբեկ զՊարթեւն արար ուխտադրութ.
 եւ յանուանէն սարսեցին՝ սարք կողկասայ խուժադութ.
 Ընդդէմ քային հորդանս ետ աւերածու շատ բանակ,
 Այլ դուն ուրեք ոք դարձաւ յայրիացեալն իւր տընակ:

Եւ այսքան շատ լիցի առ ճաշակ քերդուածոյն. որ կարծեմ թէ և ոճովն և հայկականն անուամբ խտրօժ իցէ Հայոց ազգասիրաց, յորժամ զմտաւ ածցեն զի իբրեւ չորիւք հարիւր ամօք յառաջ քան զմեզ, 'ի խրճիթս իտալական վանաց՝ 'ի տաղս վիրգիլեանս երգէին անուն և պարծանք Հայաստանեայց. և զուարճացեալ՝ օրհնեսցեն զամենախնամ ձեռագէտն Հայաստանեայց զՏէր Աստուած:

Տ Ա Ղ Գ Ա Ր Ն Ա Ն

(Օրինակեալ 'ի հայերէն ձեռագրաց ժառանգարանին Ս. Ժնըվայայ, որ 'ի Բարիլ):

Ահա եղև օրհնեալ գարուն,
 Արժանացաք անբաւ բարոյն.
 Երանի տամ պիւղիւղ հաւուն,
 Որ թըմբեալ կայ վարդին սիրուն:
 Վարդն է բացուեւր մէջ պաղշանուն,
 Համարէն ծաղկաճ գոյնզգոյն.
 Պիւղպիւղն է տիւանէ մէջուրն,
 Վասն այն զմայլել վարդին սիրուն:
 Երեւցաւ 'ի մէջ այգոյն,
 Զետ արուսեակն առաւօտուն,
 Ծագէ 'ի վերայ պիւղպիւղուն.
 Վասն այն զմայլել վարդին սիրուն:
 Տիպն է վարդին նըման արփոյն,
 Զօղն իջանէ առաւօտուն,
 Բացուի տերեւն՝ քաղցրիկ հոտոյն,
 Վասն այն զմայլել վարդին սիրուն:

Ի ճշդին բազմի վարդենւոյն,
 Միշտ սպասէ բացուիլ զօնձանուն,
 Կարծիր սպիտակ երանգ գունոյն.
 Վասն այն զմայլել վարդին սիրուն:
 Քայցր եղանակ պիւղպիւղներուն,
 Երգէն զանազան գոյնզգոյն,
 Ի սիգ հանգաւտ շընչել հողմոյն.
 Վասն այն զմայլել վարդին սիրուն:
 Եւ իմ եղբարք և հարք սիրուն,
 Զայնակցեսցուք զհետ պիւղպիւղուն.
 Յիշեմք զԱւետիքն Կարպոսուն,
 Եւ մեք զմայլեմք միմեանց սիրուն:
 Նաղդի պարոն թալառուր,
 Աւետիքէ՛ որ եմ քեզ հիւր,
 Ընկալ զերգս այր աստուածատուր,
 Յօղեսց' 'ի քեզ Հոգւոյն աղբուր:

